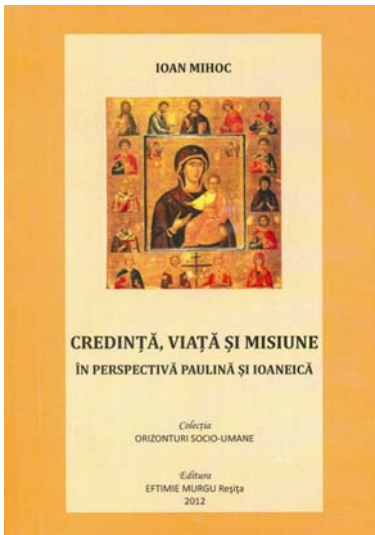


Ioan Mihoc

Credință, viață și misiune

Reșița, Editura Eftimie Murgu,
2012



Este cunoscut faptul că mântuirea înseamnă rodirea harului divin pe măsură să dezvolte și să desăvârșească credința ca viață în Hristos și ca misiune creștină în lume.

În acest sens, Părintele lector univ. dr. Ioan Mihoc pune în circulație un nou studiu, intitulat *Credință, viață și misiune în perspectivă paulină și ioaneică* (Colecția „Orizonturi socio-umane”, Editura „Eftimie Murgu”, Reșița, 2012, 365 pagini).

Volumul de față cuprinde tratarea unor subiecte care preocupă dintotdeauna pe credinciosul și, mai ales, pe teologul creștin. În esență, el răspunde la trei întrebări fundamentale:

Ce este credința?

Cum o trăim?

Cum o împărtășim altora?

Astfel, în prima parte a volumului este dezvoltată tema credinței, în mod predilect din *perspectiva gândirii pauline*. Credința este astfel înțeleasă ca posibilitate de cunoaștere a omului însuși (a sinelui interior, mai ales), a lumii în care el trăiește, dar și a lumii viitoare, adică a Împărăției cerurilor.

Partea a doua – bazată pe *studiul Epistolelor Sobornicești ale Sfântului Ioan Teologul* – se referă la modurile concrete prin care omul primește, încă din timpul vieții pământești, arvuna vieții veșnice. E vorba, desigur, de Sfintele Taine, prin care se trăiește efectiv viața în Hristos.



Ultima parte, a treia, oferă adevărate *paradigme ale misiunii creștine*, degajate din studiul aprofundat al *Epistolelor Pastorale*.

După cum vedem, funcția cognitivă a credinței este aprofundată în *prima parte* a lucrării. Autorul demonstrează că, în cadrul credinței, rațiunea ajunge să fie „*luminată*”, posibilitățile ei având de acum mediul optim de desfășurare. Ea se constituie într-un instrument divino-uman. Credința este cea mai mare potență a rațiunii însăși. Propriu-zis, „*rațiunea luminată*” este credința.

În ce privește viața în Hristos, așa cum ne-o prezintă Sfântul Apostol Ioan în *epistolele sale sobornicești, partea a doua* din acest volum evidențiază trăirea în lumina lui Dumnezeu la care omul poate ajunge dacă este gata „să umble” întru poruncile Evangheliei și să se sfințească prin Tainele pe care le-a instituit Domnul.

Demnitatea proprie ființei umane este aceea de a trăi în conformitate cu voia lui Dumnezeu, pentru a se înveșnici întru El. Primul om a fost făcut pentru integritate morală și pentru viață. Ambele le-a pierdut însă prin păcatul neascultării. Regăsirea vieții autentice, deci, înseamnă o descoperire a comuniunii cu Dumnezeu, a trăirii în deplină ascultare de El.

Viața creștinilor, de cele mai multe ori, este în simbioză cu prefacerile acestei comuniuni. Adeseori ea este declarativă, speculativă, în afara trăirii Tainelor Bisericii în care Hristos lucrează sfințirea și înnoirea noastră, în afara practicării milei și iubirii agapice față de toți. Mesajul central al Sfântului Ioan exprimat cu precădere în prima sa epistolă este acesta: *Nu poate nimeni pretinde că se află în comuniune cu Dumnezeu, că-L vede pe Dumnezeu, atât timp cât îi ignoră pe semenii săi*. Totodată, este foarte important să știm că „Viața s-a arătat”, că Hristos S-a întrupat și ne-a răscumpărat prin Sângele Său, oferindu-ne viața veșnică. Credința creștină biruiește lumea de păcat, anticipând și regăsind treptat, încă de pe acum, viața veșnică. Angajarea pe drumul vieții în Hristos trebuie să fie o continuă luptă cu păcatul, o vădire permanentă a „nașterii din

Dumnezeu”, a iubirii față de El. Astfel trăită, viața biologică „în trup” devine una transparentă realităților dumnezeiești, deschisă veșniciei, căci armonizează în ea voința dumnezeiască și trăirea omenească.

Pe de altă parte, tot ceea ce dobândește credinciosul în Biserică pentru sine, ca viață și adevăr trăit în Hristos, se cere împărtășit și altora, într-o propovăduire „cu timp și fără timp” a harului și a bucuriei de a fi „împreună cetățeni cu sfinții și casnici ai lui Dumnezeu”. De aceea, în mod firesc, în *partea a treia* a cărții sunt descrise câteva paradigme ale misiunii creștine, pe baza studiului epistolelor pastorale. În ansamblul ei, putem spune că această secțiune nu este altceva decât un îndemn stăruitor de a pune în aplicare cele însușite în viața cu Hristos, de a descoperi vocația comunitară a credinței și de a transmite și altora darul din darurile primite de la Dumnezeu.

În concluzie, vom spune că prin acest studiu, temeluit pe o vastă bibliografie de specialitate, de foarte bună calitate, Părintele dr. Ioan Mihoc – lector universitar la catedra de *Studiul Biblic al Noului Testament* de la Specializarea *Teologie Didactică Ortodoxă* din cadrul Universității „Eftimie Murgu” Reșița – aduce o contribuție deosebit de importantă la dezvoltarea studiului biblic al Noului Testament în teologia românească, precum și la susținerea programului de master intitulat *Studii de Teologie Pastorală și Misiune Creștină* de la Facultatea de Teologie, Științe Sociale și ale Educației din cadrul Universității „Eftimie Murgu” Reșița.

(Sorin Cosma)

